

Uff!, quina calor!; potser no tenim cap excusa de dir-ho perquè fa el temps normal de vigília de Sant Jaume però de totes maneres aquesta calor no em deixa dormir com us deu passar a la majoria de vosaltres per aquestes dates... i mira per on, mato la calor i la desvetlla fent aquestes quatre ratlles. I com se que hi ha gent que les llegirà totes, doncs mira, som-hi.

No se perquè aquesta nit m'agrada, i pensava, -mira!, aigua, quatre trons, tempesta d'estiu: ara ens fotrà enlaire la procesó dels fanalets; ai!, però Sant Jaume ens ha acompanyat i s'ha pogut lluir els fanalets. Per cert que eren d'allò més macos i tanta quitxalla no puc per més ho impedeixi deixar que l'enyorança em guanyi i recordar quan jo era un marrec i també feiem processó. Ah!..., però no s'hi val, nosaltres cantavem la cançó:

*Sant Jaume ve de Galícia,
Sant Jaume ve d'Aragó;
A redimir la fe de Nostre Senyor*

Crec que és la oficial aquesta, encara que la de "made in Alpicat" era:

*Sant Jaume ve de Galícia,
Sant Jaume vé d'Aragó.
A les dones xocolata,
i als homes cop de garró.*

I jo no he sentit cap cançó ni oficial ni "made in Alpicat". Clar, si no ho ensenyen les padrines als menuts, malament perquè crec que els pares ja no tenen gaire temps per ensenyar-los-hi; oi?.

Però que maco; amb la música dels grallers, oi?. Quin bo sentir aquestes notes dels instruments a la nit, oi?. Quina meravella; potser soc un sentimental i quan sento aquestes músiques del nostre poble no puc fer-hi més. I Déu n'hi do! de la gent que hi érem. Mireu, crec que potser amb més d'un ens haguéssim posat a cantar-la la cançó i també vaig veure que aquest any no s'han cremat els fanalets com anys enrera. Ah!, i la originalitat del senyor, no se com es diu, que portava el gos ple de fanals com ell, de veritat que feia molt de goig.

També val a dir que m'alegro molt veure als regidors del nostre Ajuntament participant de la festa, clar que no tot ha de ser maldecaps amb comptes, que n'hi deu haver cops que no surten com voldrien i el més fotut de tot: ferosos contents a tots els vilatans, però bé, deixem-ho això per una altra estona que val més que pensem que després de tot ens varem refrescar una mica d'aquesta calor de la nit del 24 amb un geladet que sempre va bé de veritat.

Bé; li demano a Sant Jaume que ens faci tenir un altre any per poder anar a la procesó del fanalet. Apa fins l'any que ve.

Manel Roure i Font. Un ciutadà d'Alpicat.

"Els Toros", esport o salvatjada?

"Els toros" són mamífers, mascles de les vaques que serveixen únicament al nostre país per aprofitar la seva carn i la seva pell. Però curiosament en un país anomenat Espanya es fa servir a més a més com a esport o festa "nacional".

Una mena d'esport que es produeix en una zona tancada que normalment és rodona. Aquests mamífers s'avien i tot seguit uns personatges anomenats "toreros" tenen la missió de fer *emprenyar* a la pobre bestiola i tot seguit matarla.

Tot aquest procés es produeix al voltant d'una plaça tota plena de gent, semblant als teatres romans de fa gairebé 20 segles. Per cert la tècnica és bastant semblant als teatres romans, però en aquest lloc intercanvien els papers, ja que en aquest cas el que és matat és l'animal i no a la inversa.

Era normal que els lleons romans es cruspissin als cristians ja que aquests passaven uns quants dies sense menjar. Però el que no és normal és que al 1996 hi hagi un país, que per cert és veí nostre, que estigui, culturalment parlant, més endarrerit que el poble romà de fa 20 segles.

Com es pot qualificar els toros com a esport?.

És agradable veure patir i morir un animal?.

En comptes de crear amistat, competitivitat i organització com un esport qualsevol, en canvi la matança dels toros crea violència, rebuig i poc respecte als animals.

Però això no m'estranya d'un país, culturalment parlant, tant endarrerit com és Espanya.

Jordi Serès i Adillon.

ALPICAT. Dijous 15 d'Agost de 1996

Benvolgut Antonio: Fa temps que ens has deixat, malauradament. Tu ja coneixes que a les nits surto a donar una volta pel nostre poble. Escolta bé la ràdio. El Rèquiem Opus 48 de Grabiél Foré. En arribar a casa em van venir a la ment uns versos d'Eliot: "*En un minut hi ha temps de decisions i revisions que en un minut girarà al revés*".

N'estic convençut; les coses més importants de la vida com ara la fe, l'esperança i l'amor, te les hem d'agrair a tu. Has sabut transmetre les teves inquietuds a totes les persones que van col·laborar amb tu. Per altra part m'has fet adonar que la fe no és la llum que il·lumina el camí, sinó la boira. La boira que sempre és present allà on anem. Estimat Antonio, tu creies amb el nostre poble i per això eres un home de fe.

La fe és la boira que un dia i l'altre també, es refrega pel teu llom, pels nostres camps, carrers i places i els ampits de les nostres finestres, doncs igual que la boira, la fe es torna espessa. Quan la volem dissipar, accepta malament els llums llargs, s'estima més els curts, pots caminar a poc a poc o amb els llums antiboira que son els que no miren cap a dalt sinó cap a baix, a la terra. La fe no és la llum que ens enlluerna, el que ens esfonsa en el buit és la boira que trobem pels nostres camins, carrers i places, la que ens obliga a la cautela perquè d'aquesta manera tan senzilla arribem a la fe, a l'esperança i l'amor. Aquests conceptes no són als manuals de teologia, es troben en les persones d'esperit de convivència, esperança i amor amb tothom.

Vull dir-te que tu eres un bon exemple; amic meu, les persones tenim d'ésser capasses de mirar amb la pau de Déu endins de l'ull nostre. És a dir: amb el monocle de la vida, el món pot semblar un infern.

Algun dia haurem d'entonar el "mea culpa"; el nostre pecat més greu no és el d'haver permès que la vida es dessacralitzés, sinó el d'haver permès la crítica gratuïta difamant i jutjant sempre per al nostre benefici. Crec que a les persones no se les té de jutjar tant per un petit moment sinó per tots els petits moments de la nostra existència.

M'agradaria, estimat amic, que desde la immensitat del paradís, li diguessis al nostre amic Déu que als que som per aquí abaix ens fes entendre que la intel·ligència de les persones ens mesura no per les medalles que ens otorguem sinó per altres conceptes més senzills i humans, fe, esperança i amor als altres. Sabem que és la caritat, paraules per reflexionar, sobretot pensa en mi.

per acabar rep una cordial encaixada del teu amic que sempre et portaré al cor i seràs als meus pensaments. Una forta salutació per els meus amics Paquita, Maria Teresa i Juan; i naturalment a tota la família.

Atentament:

Toni

Models de docents

Anem a parlar ara que novament tornarà a començar el curs escolar del professorat del món de l'ensenyament (que va dels vint-i-cinc als sixty anys aproximadament). Bé doncs, com si d'animals o plantes es tractés, n'hi ha d'espècies diferents.

En primer lloc diferenciarem el típic docent que prop ja de jubilar-se resulta perillós per la seva intransigència, no ha evolucionat, pensa que qualsevol temps passat era millor al d'ara, que abans hi havia més respecte i defensa sobretot l'ordre i la moral. No deixa copiar i les xuletetes són considerades com a ofensa personal.

En segon lloc trobem al típic professor pare de família que dirigeix als alumnes com a fills. Al tenir fills en edat escolar sap que no sempre els professors que no sempre tenen raó. És comprensiu i si se li plora no és difícil aconseguir una segona oportunitat d'ell.

En tercer lloc hi ha el típic "passota", aquell que arriba a les classes un quart d'hora tard i surt abans de temps, normalment està aqueixat d'alguna malaltia i sovint no hi va. Aquests tipus es solen manifestar de dues maneres diferents: el que intenta dissimular la seva vagància amb molt de vigor a les qualificacions (molt baixes); i el que passa de tot, fins i tot de vigilar perquè no es copii.

En quart lloc tenim als professors que l'edat els ha fet coneixedors dels valors dels alumnes, es tracta de persones comprensives i bondadoses, saben diferenciar entre la vida i l'institut i saben també que a ells o inclús a molts savis o científics importants també els suspèien i consideren naturals totes les estratègies per poder copiar. Saben perdonar i a més a més ensenyen molt bé. Per desgràcia aquests es troben en perill d'extinció.

I finalment tenim al "novell" que aquest acostuma a ser transitori a durar un parell d'anys, es tracta de docents que han acabat la carrera recentment i comencen a treballar, es tallen si troben algú copiant i són molt sensibles als arguments dels alumnes, fins que el temps els recobreix d'una crosta dura i a la llarga es troben com un dels models anteriors.

Conxita Bordell.